

PROLOG

Mami! Mami! Maminka spí na podlaze. Spí takhle už dlouho. Kartáčuji její vlasy, protože to má ráda. Neprobouzí se. Zatřesu s ní. Mami! Bolí mě břicho. Mám hlad. On tady není. Mám žízeň. V kuchyni si přitáhnou židli ke dřezu a napiju se. Vodou si poliju svůj modrý svetřík. Maminka pořád ještě spí. Mami, probud' se! Pořád leží, je studená. Přinesu svou deku a přikryji ji. Lehnu si vedle ní na ulepený koberec. Maminka pořád ještě spí. Vezmu si svá dvě autíčka a hraju si s nimi po podlaze kolem spící maminky. Myslím, že je nemocná. Hledám něco k jídlu. V lednici najdu hrášek. Je pěkně studený. Jím ho pomalu. Bolí mě z něj břicho. Lehnu si vedle maminky, ale mám pořád hlad. V lednici najdu něco, co podivně voní. Olíznu to a můj jazyk se k tomu přilepí. Pomalu to jím. Chutná to ošklivě. Napiju se trochu vody. Hraju si s autíčky a spím vedle maminky. Maminka je tak studená a pořád se neprobouzí. Rozrazí se dveře. Přikryju maminku svou dečkou. Vrátil se. *Do prdele! Co se tady kurva stalo? Ta bláznivá, podělaná děvka. Sakra. Do prdele! Jdi mi z cesty, ty malý smrade!* Nakopne mě, až se udeřím hlavou o zem. Bolí mě hlava. Někomu zavolá a odejde. Zamkne za sebou. Položím se vedle maminky. Hlava mě moc bolí. Objeví se paní policistka – Ne. Ne. Ne. Nesahejte na mě. Nesahejte na mě. Nesahejte na mě! Zůstanu s maminkou. Ne. Jděte pryč. Paní policistka mě vezme do zabalené deky. Křičím. Mami! Mami! Maminko! Já chci svou maminku. Slova jsou zbytečná. Maminka mě neslyší. Slova mi došla...

"Christiane! Christiane!" Její hlas naléhavý, jak se ho snaží vytáhnout z hloubky jeho noční můry, z hloubky jeho zoufalství. "Jsem tady. Jsem s tebou." Probouzí se, ona je přes něj nakloněná, drží ho za ramena a třese s ním. Tvář má staženou úzkostí, její modré oči jsou rozšířené a přetékaají slzami.

"Anno." Zašeptá bez dechu, pachut' strachu mu zkřivuje ústa. "Jsi tady."

"Samozřejmě, že jsem tady."

"Zdál se mi sen ... "

"Já vím. Jsem tady. Jsem s tebou."

"Anno." Vydechne její jméno a je to jako talisman proti té dusící panice, která proudí jeho tělem.

"Pst, jsem tady." Obtočí se kolem něj, její paže ho kolébají, její teplo do něj prostupuje odhánějíc stíny a strach. Je jako sluneční svit, je světlo ... je jeho.

"Prosím, nebudeme se hádat." Jeho hlas je chraptivý, své ruce ovine kolem ní.

"Dobře."

"Sliby. Žádná pravidla. To zvládnou. My najdeme způsob jak." Slova se řinou z jeho úst ve směsi emocí, zmatku a úzkosti.

"Ano. Najdeme. My vždy najdeme cestu." Zašeptá a její rty se dotknou jeho, utěšujíc ho, vracejíc ho zpátky do přítomnosti.

KAPITOLA 1

Zírám přes škvíry ve slunečniku z mořské trávy na tu nejmodřejší oblohu, letně modrou, středomořsky modrou, se spokojeným povzdechem. Christian je vedle mě, natažený na lehátku. Můj manžel, můj žhavý, překrásný manžel bez trička a v ustřižených džínách, si čte knihu o předvídání zhroucení západního bankovního systému. Podle všeho je to trháč, ještě jsem ho neviděla sedět tak klidně, nikdy. Vypadá spíš jako student než jako výkonný ředitel jedné z nejlepších soukromých společností ve Spojených státech.

Ke konci naší svatební cesty lenošíme v odpoledním slunci na pláži příhodně pojmenované Pláž Plaza Monte Carlo v Monaku, i když v tomto hotelu nemáme pobyt. Otevřu oči a zadívám se na loď Fair lady zakotvenou v přístavu. Jsme ubytováni, jak jinak, na palubě luxusní motorové jachty. Postavená v roce 1928, majestátně se plaví vodami, jako královna všech jacht v přístavu. Vypadá jako dětská loďka na natahování. Christian ji miluje. Předpokládám, že je v pokušení ji koupit. Ti chlapi a jejich hračky. Pohodlně opřená poslouchám mix Christiana Greye na mém iPodu a podřimujuj v pozdním odpoledním slunci, zatímco vzpomínám na jeho žádost o ruku, snovou žádost o ruku v loděnici... Skoro cítím vůni lučních květin...

"Můžeme se vzít už zítra?" Zašeptá mi Christian tiše do ucha. Ležím na jeho hrudníku v květinové komnatě v loděnici, nasycena našim vášnivým milováním.

"Hmmm."

"To znamená ano?" Slyším jeho překvapení a naději.

"Hmmm."

"Ano?"

"Hmmm."

Cítím, jak se ušklíbne. "Slečno Steelová, Jste rozhodnutá?"

Pousměju se. "Hmmm."

Začne se smát a něžně mě obejmě, jeho polibky cítím na mém čele, víčku i bradě. "Tak tedy Vegas, zítra!"

Zvednu ospale hlavu a podívám se mu do očí. "Nemyslím si, že by z toho byli rodiče nadšení."

Rozespale zvednu hlavu. „Nemyslím, že by moji rodiče z toho byli příliš nadšení.“

Konečky prstů přejíždí nahoru a dolů po mých nahých zádech, jemně se se mnou mazlí.

„Co bys chtěla, Anastasie? Vegas? Velkou svatbu se vším všudy? Řekni mi to.“

„Nic velkého. Jen přátelé a rodina.“ Podívám se do jeho zářících šedých očí zračících klidnou prosbu. Co by chtěl on?

„Dobře.“ Přikývne. „Kde?“

Pokrčím rameny.

„Mohli bychom ji mít tady?“ Zeptá se nesměle.

„U tvých rodičů? Nevadilo by jim to?“

Odfrkne si. „Moje matka by byla v sedmém nebi.“

"Dobře, tak tedy tady. Jsem si jistá, že moji rodiče by byli radši pro toto."

Něžně mě pohladí po vlasech. Mohla bych být ještě šťastnější?

"Takže jsme zjistili kde, teď už jen kdy."

"Určitě by ses měl domluvit s matkou."

"Hmm." Christianův úsměv klesne. "Dávám jí měsíc, víc ne. Chci tě tak moc, nehodlám čekat déle."

"Christiane, ty už mě máš. Už mě vlastníš nějakou dobu, ale dobře měsíc – víc ne." Políbím ho na hrud' a usměji se na něj.

"Shoříš." Zašeptá mi Christian do ucha, probouzejíc mě z mé dřimoty.

"Jedině touhou po tobě." Věnuji mu svůj nejsladší úsměv. Pozdně odpolední slunce se přemístilo a já jsem přímo pod jeho září. Ušklíbne se a jedním rychlým pohybem přesune moje lehátko do stínu slunečníku.

"Pryč ze středomořského slunce, paní Greyová."

"Děkuji vám za vaše nezištné jednání, pane Greyi."

"Rádo se stalo, paní Greyová. A nejsem vůbec nezištný. Pokud se spálíš, nebudu se tě moct dotýkat." Nadzvedne obočí, oči mu radostně září a moje srdce vybuchuje. "Ale domnívám se, že to víš a teď se mi vysmíváš."

"Opravdu?" Vydechnu nevinně.

"Ano, víš to a děláš to. Často. Je to jedna z mnoha věcí, které na tobě miluji."

Skloní se a políbí mě, hravě přitom skousne můj spodní ret.

"Doufala jsem, že bys mě mohl ještě natřít opalovacím krémem." Zamumlám do jeho rtů.

"Paní Greyová, to je neslušná činnost...ale je to nabídka, kterou nemohu odmítnout. Posad'te se," nařídí zastřeným hlasem. Udělám, co mi bylo řečeno a on mi pomalými tahy důkladně roztírá svými vláčnými prsty po těle opalovací krém.

"Jste opravdu rozkošná. Jsem šťastný muž," zamumlá, když jeho prsty putují přes moje prsa, roztírajíc krém.

"Ano, to jste, pane Greyi." Stydlivě na něj pohlédnu skrz moje řasy.

"Skromnost vám sluší, paní Greyová. Otočte se. Chci vás natřít zezadu."

Usmívajíc se převrátím a on rozváže šňůrky mých nechutně drahých bikin.

"Jak by ses cítil, kdybich chodila bez vršku? Jako jiné ženy na pláži?" Zeptám se.

"Naštvaně," řekne bez zaváhání. "Nejsem moc rád, když toho nosíš takhle málo jako teď."

Skloní se a zašeptá mi do ucha. "Nepokoušej své štěstí."

„To je výzva, pane Greyi?“

"Ne, to je prosté konstatování, paní Greyová."

Vzdychnu a zatřesu hlavou. *Christian... můj majetnický, žárlivý, kontrolou posedlý Christian.* Když mě namaže, plácne mě po zadku.

„To si pamatuj, děvče.“

Jeho všudy přítomný, vždy aktivní BlackBerry zabzučí. Zamračím se a on se ušklíbne.

"Jen pro mé oči, paní Greyová." Nadzvedne jedno obočí v hravé pohružce, ještě jednou mě plácne po zadnici a sedne si na lehátko, aby vyřídil telefon.

Moje vnitřní bohyně zapřede. Možná bychom mohli dnes večer udělat nějakou módní přehlídku jen pro jeho oči. Usměji se sama pro sebe a nadzvednu obočí. Ušklíbnu se při té myšlence a nechám se znovu unášet odpolední siestou.

"Mam'selle? Un Perrier pour moi, un Coca-Cola light pour ma femme, s'il vous plait. Et quelque chose a manger... laissez-moi voir la carte" (" Slečno? Pro mě Perrier a lehkou kolu pro moji ženu, prosím vás. A něco k jídlu... přineste mi prosím jídelní lístek. ")

Hmm... Christian mluvící plynulou francouzštinou mě probouzí. Řasy se mi zachvějí v záři slunce a objevím Christiana, jak mě pozoruje, zatímco mladá žena v úboru odchází s podnosem nahoře a přitom se jí provokativně pohupuje vysoce posazený blondatý cop.

"Žízňivá?" Zeptá se Christian.

"Ano." Zamumlám ospale.

"Mohl bych tě sledovat celý den. Jsi ospalá?"

Zčervenám. "Minulou noc jsem se moc nevyspala."

"Já také ne." Ušklíbne se, odloží svůj BlackBerry a vstane. Jeho kraťasy se trochu sesunou... tím pádem jsou pod nimi viditelné jeho plavky. Christian si šortky sundá a poodstoupí. Ztrácím tok svých myšlenek.

"Pojď si se mnou zaplavat." Podává mi ruku a já se na něj omámeně zadívám.

"Plavání?" Říká znovu a nakloní hlavu na jednu stranu v pobavení. Když neodpovídám, pomalu zatřese hlavou.

„Myslím, že potřebuješ budíček.“ Najednou se po mně vrhne a chytne mě do náruče a já vykřiknu, více překvapením než strachem.

"Christiane, dej mě dolů!" Kňučím.

Zasměje se. "Až v moři, bejby."

Několik lidí na pláži nás sleduje se zmateným nezájmem a já si uvědomuji, že pro Francouze je to typické chování. Christian mě unáší do moře, směje se a brodí se

vodou. Ovinu ruce kolem jeho krku. „To bys neudělal.“ Řeknu bez dechu a snažím se potlačit chichotání.

Ušklíbne se na mě. "Anno, bejby, copak ses nic nenaučila za tu krátkou dobu, co se známe?"

Skloní se a políbí mě a já se chopím příležitosti, projíždím mu prsty ve vlasech, sevřu je a políbím ho zpět, napadajíc jeho ústa svým jazykem. Ostře vydechne a zakloní se, oči zastřené, ale ostražitě. "Vím, co zkoušíš," zašeptá a pomalu se potopí do studené, čisté vody a bere mě s sebou, zatímco jeho rty ještě jednou vyhledají ty moje. Chlad moře je brzy zapomenut, když se obtočím kolem mého manžela.

"Myslela jsem, že jsi chtěl plavat." Zamumlám do jeho úst.

"Jsi velmi rozptylující." Christian se otírá svými zuby o můj spodní ret. "Ale nejsem si jistý, jestli chceš, aby dobří lidé v Monte Carlu viděli moji ženu ve víru vášně."

Mé zuby se posunují po jeho čelisti, strniště dráždí můj jazyk a ani za mák se nestarám o dobré lidi Monte Carla.

"Anno," zasténá. Chytne mě za culík a jemně zatáhne, zakloní mi hlavu a obnaží mé hrdlo. Zasypává mě polibky od ucha dolů po krku.

"Můžu tě vzít hloub do moře?" Vydechne.

"Ano," zašeptám.

Christian nás táhne dál, dívá se na mě, oči hřejivé, toužící a pobavené.

"Paní Greyová, jste nenasycená a tak drzá. Jaké monstrum jsem to stvořil."

„Monstrum, které se k vám hodí. Chtěl byste, abych byla jiná?"

"Chceš tě jakoukoliv, to ty víš. Ale ne teď. Ne s publikem." Trhne hlavou směrem k pobřeží. *Cože?* Jak jinak, několik lidí na pláži opustilo svou lhostejnost a teď nás sledují se zájmem. Najednou mě Christian chytne kolem pasu a vyhazuje mě do vzduchu. Potopím se pod vodu a došlápnu na měkký písek. Vyplavu, kašlu a prskám vodu a chichotám se.

"Christiane!" Nadávám s planoucím pohledem. Myslela jsem, že se pomilujeme v moři... a dosáhnu dalšího poprvé. Zkousne si spodní ret, aby skryl své pobavení. Cáknu na něj a on mi to hned oplatí. "Máme na to celou noc," řekne, smějíc se jak blázen. "Pozdějc, bejby." Potopí se pod vodu a vyplave metr ode mě a potom ladně plave kraulem směrem od pobřeží, pryč ode mě.

Grr. Hravá, dráždivá Padesátka. Zakryji si oči před sluncem, abych ho mohla pozorovat. Je to takový vtipálek... Co můžu udělat, abych mu to oplatila?

Zatímco plavu zpátky ke břehu, zvažuji své možnosti. K lehátkům dorazily naše drinky a tak se rychle napiji Koly. Christian je jen slabá tečka někde v dáli.

Hmm... Lehnu si na břicho, chvíli zápasím se šňůrkami a sundávám si vršek od plavek a nedbale ho pohodím na Christianovo lehátko. Tak... uvidíme, jak umím být drzá, pane Greyi. Teď si tě vychutnám. Zavřu oči a nechám slunce ohřívat